

Monsenyor Munilla, un mal samarità

- L'escandalosa insensibilitat del bisbe amb les víctimes d'Haití demostra la seva nul·la estatura moral

JUAN JOSÉ TAMAYO*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18.01.10

Haití, el país més pobre d'Amèrica Llatina i un dels més pobres del món, ha patit un terratrèmol que ha causat desenes de milers de morts i centenars de milers de damnificats. Les mostres de solidaritat arribades des de tots els racons del món no s'han fet esperar. Hi ha hagut, no obstant, una excepció: monsenyor **José Ignacio Munilla**, acabat de nomenar bisbe de Sant Sebastià, que en una entrevista a la Cadena SER va gosar afirmar que hi havia mals més grans que els que ha viscut en la seva pròpia carn la població haitiana. «Hem de plorar per nosaltres, per la nostra pobra vida espiritual i per la nostra concepció materialista de la vida».

Fins ara monsenyor **Munilla** s'havia revelat com a bisbe conservador, més encara, com a militant de l'integrisme, en sintonia amb el projecte restaurador de **Benet XVI** i amb el suport de la majoria de l'episcopat espanyol. Com he tingut oportunitat d'expressar públicament en reiterades ocasions des de la seva elecció com a bisbe de Sant Sebastià, no comparteixo aquests plantejaments, que estan als antípodes del concili Vaticà II. Però els respecto i reconec el seu dret a expressar-los en públic, com ja ha fet a través dels mitjans de comunicació.

EL que em sembla intolerable i no es pot justificar apel·lant a la llibertat d'expressió és l'acusació de còmplices en l'assassinat d'innocents que ha

fet als parlamentaris espanyols que han votat a favor de la llei de salut sexual i reproductiva i d'interrupció voluntària de l'embaràs. Em sembla un llenguatge condemnatori i insultant impropï d'un bisbe que ha de demostrar respecte per la llibertat de consciència dels parlamentaris espanyols com a ciutadans lliures i com a representants de la voluntat popular. Són declaracions de jutjat de guàrdia. ¿Com pot quedar impune anomenar còmplices en l'assassinat persones que estan exercint el dret i l'obligació d'elaborar lleis des d'una ètica laica, com correspon a una societat democràtica i a un Estat de dret, i no des d'una concepció religiosa? Els bisbes haurien d'anar més amb compte amb el llenguatge, com correspon a l'exercici de les seves funcions religioses d'acord amb l'esperit evangèlic. M'agradaria recordar que els bisbes no tenen immunitat parlamentària i que els seus excessos verbals, sobretot quan aquests atempten contra l'honorabilitat i la dignitat dels nostres representants públics, poden arribar a ser delictius i punibles.

Però on monsenyor **Munilla** ha traspassat tots els límits i ha demostrat la seva nul·la estatura moral ha estat en les declaracions de la Cadena SER abans citades. Són de les més escandaloses que mai hauria esperat escoltar. Però no, no les he somiat ni les he inventat. Les he escoltat jo, les han escoltat centenars de milers d'oients. Ell les ha pronunciat en una emissió perfectament audible. I que no es digui que han estat trucades o que s'han tret de context. Són *ipsissima verba* **Munilla**. El context no és cap altre que una pregunta teològica de **Gemma Nierga**, la directora del programa *La ventana*, davant la qual hauríem esperat una resposta igualment teològica d'identificació amb les víctimes, de compartir el seu dolor i de posar-se al seu lloc. Aquesta és la verdadera compassió. Però de l'abundància del cor parla la boca.

Aquestes afirmacions revelen insensibilitat davant el destí de centenars de milers de persones que han perdut la vida, estan atrapades entre la runa o han quedat físicament impossibilitades o psíquicament destrossades. Demostren insolidaritat amb els supervivents i falta d'humanitat davant el patiment aliè. A l'afirmar que la nostra pobra situació espiritual és encara pitjor que el terratrèmol i que per aquesta raó hem de plorar, monsenyor **Munilla** es refugia en un espiritualisme alliberat i sense entranyes de misericòrdia i renuncia a l'actitud de compassió amb les víctimes, que és un principi moral de les religions, un imperatiu ètic i un sentiment religiós universal.

Després ha intentat aclarir les seves declaracions acusant els mitjans de comunicació de tergiversar-les i afirmant que «el mal que pateixen aquests innocents no té l'última paraula, Déu ha promès la felicitat eterna». ¡Pobre i evasiu consol! Que poc es valora la vida humana. Els aclariments ratifiquen les declaracions anteriors. Però la resposta a **Munilla** no s'ha fet esperar, i ha vingut del missioner claretia **Héctor Cuadrado** des d'Haití: «Sense vida no hi ha religió, ni fe ni invocació a cap Transcendent».

Monsenyor **Munilla** s'ha comportat com el sacerdot i el levita de l'Evangeli, que van passar de llarg davant la persona malferida, i no com el bon samarità, que l'atén, li cura les ferides, la puja a la seva cavalcadura i la porta a l'hospital, fent-se càrrec de les despeses del tractament sanitari. S'ha comportat com un mal samarità. ¿Com es pot atrevir a llegir aquesta paràbola a la missa sense que li caigui la cara de vergonya?

*Director de la Càtedra de Teologia i Ciències de les Religions de la Universitat Carles III de Madrid i autor de La teología de la liberación.